

Archiv obce Horní Kozolupy

1920 – 1936

Inventář

Číslo EL NAD: 780
Evidenční číslo pomůcky: 187

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	9
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přiděleni (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přiděleni byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přiděleni z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Horní Kozolupy, ležící 8 kilometrů jihozápadně od Bezdržic, vychází ze slovního spojení ves kozolupů, tedy lidí, kteří prosluli loupením koz, tedy brali je při loupežích. Přízvisko „horní“ se v názvu vsi objevuje teprve ve druhé polovině 18. století, zřejmě z důvodu snazšího (geografického a úředního) odlišení od vsí téhož názvu, nacházející se necelých 25 kilometrů jihovýchodně odtud. K oficiální změně názvu obce na Horní Kozolupy, německy Ober-Kozolup došlo až v roce 1931.

K dalším českým názvům vsi patří Kozolupy, Kozolupi, k německým Ober Kozolup, lidové Gôasalup, Kozolup, Ober Gosolup, Gosolup a k latinským Kozolup.

První písemná zmínka o vsi Kozolupy se vztahuje k roku 1237, kdy se po jejím názvu psal jistý Šuchta z Kozolup, patrně jeden z tamních nižších šlechticů. Roku 1239 je v souvislosti se vsí zmiňováno jméno Choura. V následujících letech disponovali podacími právy k farnímu kostelu v Horních Kozolupech nejen držitelé vsi samotné, ale také okolních Slavic, Trpíst, Očina a dalších. V roce 1379 patřila část vsi Soběslavovi, další díl drželi neznámí sirotci a ještě jeden díl náležel k Ošelínu. V letech 1394 – 1395 držel nad farním kostelem patronát Jetřich z Gutštejna. Roku 1456 figurovalo mezi majiteli dílu vsi také městečko Lestkov, ovšem větší část náležela drobným šlechtickým rodům.

V průběhu 15. století se ves rozdělila na dva nestejně veliké díly. Podstatně menší část

vsi přešla společně s Lestkovem pod panství Krasíkov, které patřilo Švamberkům. Švamberkové panství prodali roku 1544 Wolfgangovi Krajíři z Krajka na Točnice. Pro účast na povstání stavů o něj však v roce 1547 Krajíř přišel a v roce 1548 Ferdinand I. směnil panství s Jeronýmem Šlikem z Holíče na Rabštejně. Jeho syn v roce 1569 odprodal zchudlé a ztenčené panství Krasíkov největšímu z věřitelů, pánovi Jáchymovi ze Švamberka. Vdova po posledním zemřelém Švamberkovi (1659), Janovi Bedřichovi, Maří Magdalena z Donína prodala panství Krasíkov Janovi Kryštofovi Ferdinandovi z Heissensteinu na Starhembergu. Jeho dcera Zuzana Antonie získala panství Krasíkov věnem v roce 1693, po sňatku s Janem Josefem z Vrtby.

Druhá, převážná část Horních Kozolup se stala příslušenstvím cebivského panství, respektive statku téhož jména, v jehož vlastnictví se vystřídali rytíři Zádubští (uváděni též jako Cebivští ze Zádubu), kteří jej v roce 1543 prodali Drzděřům z Hrádku. Rod pánů z Hrádku jej v roce 1579 odprodal Strojeticům ze Strojetic, avšak tito šlechticové o něj přišli pro účast na povstání stavů a v roce 1646 jej zakoupil Sezima z Vrtby. V roce 1654 je jako majitelka panství Cebiv, kam z větší části náležela také ves Horní Kozolupy, uváděna kněžna Markéta z Brandenburku (patrně spřízněná s rodem pánů z Vrtby), neboť tento díl panství získal dědičně, již v roce 1657, Sezimův syn Jaroslav František z Vrtby. Po Jaroslavově smrti v roce 1659 připadlo jeho jmění staršímu bratru Janovi Františkovi z Vrtby. V majetku rodu Vrtbů tedy došlo k opětovnému sloučení kdysi rozděleného švamberského panství a zároveň ke spojení dosud oddělených částí vsi Horní Kozolupy.

V roce 1712 odprodal Jan Josef z Vrtby značně sešlé a částečně vyhořelé statky Cebiv, Gutštejn a Krasíkov Maxmiliánu Karlu Löwensteinovi a ves Horní Kozolupy se stala součástí panství Bezručice, resp. dále náležela do části tohoto panství nazvaného statek Cebiv a Gutštejn. V majetku rodu Löwensteinů setrvala ves Horní Kozolupy do konce patrimoniální správy v roce 1850. Ves zůstala nadále ve správě statku Cebiv a Gutštejn, respektive velkostatku Bezručice, který patřil knížecímu rodu Löwensteinů. Tento stav setrval do roku 1945.

Katastrální území tvořila ves Horní Kozolupy.

Do roku 1862 patřila obec Horní Kozolupy pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Horní Kozolupy se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Bezručice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezručice, jehož součástí byla také obec Horní Kozolupy. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezručice pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Přestože archivní soubor Archiv obce Horní Kozolupy disponuje pouze obecní kronikou, představuje poměrně významný zdroj informací. Kniha, ač psaná retrospektivním způsobem, důkladně mapuje události v obci již od jejího osamostatnění se v roce 1850 a tento trend pokračuje rovněž v době vzniku a existence obecní kroniky. Pisatelé knihy zvolili jednoduchý styl psaní záznamů, přičemž se žádný z nich nepouštěl do experimentů a neupřednostňoval některé z popisovaných skutečností, zejména z osobních důvodů a zájmů. Na výsledku se tento stav podstatně odráží a kronika obce Horní Kozolupy tak nabízí skutečně dobré možnosti a především vynikající výtěžnost dat pro případné pozdější využití.

Z pamětní knihy obce se podařilo bez problémů extrahovat kompletní přehled obecních představených od roku 1850, kdy se začala psát samostatná kapitola činnosti obecní samosprávy.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Jakob Schill	1850	1857
Andreas Andiel	1857	1860
Johann Mannert	1860	1863 (1864?)
Johann Böhm	1865	1868
Josef Prichta	1868	1868
Wenzl Mattis	1868	1873
Georg Schrott	1873	1883
Franz Schill	1883	1912
Franz Schrott	1912	1916
Johann Korn	1916	1923
Ludwig Schill	1923	1924
Johann Korn	1924	1931
Johann Fischer	1931	1945

K výše uvedenému přehledu obecních představených (starostů) je potřeba doplnit několik zajímavých postřehů. Po zvolení Josefa Prichty (1868) do funkce obecního představeného, tento odmítl post nejvyššího úředníka obce zastávat. Teprve sled událostí ukázal, že Josef Prichta je zodpovědný za krádež dřeva v obecním lese a nevyhnul se tak trestní odpovědnosti. Franz Schrott, ve funkci v letech 1912 – 1916, nedokončil svoje volební období, neboť složil úřad ze zdravotních důvodů. Ludwig Schill, v letech 1923 – 1924, složil svůj úřad z důvodu úspěšného završení svojí kandidatury do okresního výboru.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Z protokolu z archivní odborné dohlídky spisů, vykonané 11. listopadu 1953 ve spisovně Místního národního výboru Horní Kozolupy vyplývá, že veškeré písemnosti z činnosti německé obecní samosprávy do roku 1945 byly údajně zničeny někdy v průběhu roku 1946. Toto prohlášení uvedl zástupce MNV, přítomný při vykonávané dohlídce. Do jaké míry bylo toto prohlášení pravdivé, nelze posoudit. Německá pamětní kniha byla totiž této skartace ušetřena a v protokolu z roku 1953 o tom neexistuje záznam.

V seznamu kronik, sestaveném do konce roku 1978, se v tehdejším okresním archivu již tato kniha nachází. Jakým způsobem se však v archivní péči ocitla, se nepodařilo zjistit, neboť archivní evidence z těchto let byla vedena odlišným způsobem. Všechny kroniky byly sloučeny do jednoho archivního souboru pod názvem „Sbírka kronik“, přičemž ani v rámci

tohoto ojedinělého archivního souboru nebyla zvolena řádná a přesná evidence a výsledek záznamů je ve větší míře nerozlišitelný.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Horní Kozolupy pochází z let 1920 – 1936. Jedná se o obecní kroniku s celkovou metráží 0,04 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované písemnosti užíván výhradně německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézá písemnost I. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

Ke vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Přestože je archivní soubor AO Horní Kozolupy zastoupen pouze obecní kronikou, představuje tato kniha velice hodnotný informační zdroj. Kniha je sice koncipována velice jednoduše, avšak přehledně a především data v ní nashromážděná mají vysokou vypovídající hodnotu, neboť její pisatelé správně usoudili, jaké informace se v ní mohou objevit.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v březnu 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl II. CH – L, Praha 1949

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3, Praha 1976

Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth 1984

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zákoník zemský

Inventární seznam

Inv. č. Obsah

Časový rozsah

Evid. jednotka

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1920 – 1936	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Horní Kozolupy
Značka archivního souboru:	AO Horní Kozolupy
Časový rozsah:	1920 – 1936
Počet evidenčních jednotek:	1 úřední kniha
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,04
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl